

Punkindustriell hårdrockare
med attityd

Punkindustriell hårdrockare
med attityd

Louise Halvardsson

Författarhuset

Till Sara "Svinto" Johansson

Tack ...

... för att ni hjälpte mig att skriva den här boken:

Sara "Svinto" Johansson, Anna Liv Lidström, Gisela Norrman och Lotta Qvandt.

... för att ni hjälpte mig att överleva tonårstiden:

Anna "Bean" Brolin, Therese Engwall, "Forserums-gänget", Marie Fröberg, Johanna "Storasyster" Ingemarsson, Pernilla Kraft, Lena Lembke, W. Axl Rose, Linda Skugge, Ulrica Svahn, Anna Thornell och Emma Triantafillou.

... för att ni gav mig tid:

Daniel, Mamma, Pappa och Sky.

©Louise Halvardsson och Författarhuset
Omslag av Ida Branzell Rosén
ISBN: 978-91-89390-63-8
tryckt hos ScandBook 2007

Punkindustriell hårdrockare med attityd

Louise Halvardsson

*"Don't damn me when I speak a piece of mind
cause silence isn't golden when I'm holding it inside
I've been where I've been and I've seen what I have seen
I put the pen to the paper cause it's all a part of me"*

– Guns N' Roses

DEL ETT

HT 98

Nässjö aug. 98

Hej Kim!

Vi har fått i uppgift att skriva brev till oss själva. Men hur ska man kunna skriva till någon man inte känner?

Det är första veckan på gymnasiet och det är nu man har chansen att bli av med sina brännmärken från grundskolan. Jag är okysst, oskuld och har aldrig haft en pojkvän. För jag är märkt som ful och tråkig.

Om jag blir snygg och cool kommer jag att posta mina brev och tankar till dig.

Hälsningar Amanda

Hål växer inte alltid igen

K. FALK

Pappersremsan hänger på sned och tejen håller på att lossna i högra hörnet. Hon har varit hemma i snart två månader, men är för det mesta förkyld eller har migrän när jag ringer. Mitt finger vilar på dörrklockan. Jag undrar när den riktiga hyresgästen, K. PERSSON kommer tillbaka. Hoppas aldrig.

Trapphuset är tyst. Bara fiskstanken letar sig ut genom grannens inkast. Jag flyttar fingret från ringklockan till min näsvinge. Huden känns oljig. Igår, bakom Josefin i matkön bestämde jag mig. Om jag hade hål i näsan skulle jag aldrig mer behöva äta. Jag skulle bli matad med blickar. Kim lät konstig på telefon, som om det inte var en bra idé. Tänk om det gör ont.

Jag trycker in ringknappen.

Dörren flyger upp och Kim tittar ner på mig.

– Vill du ha kaffe?

Hennes hår är lika tufsigt som sist jag såg henne hemma hos Gunilla. Men färgen är blaskig. Som om hon har blekt och färgat, men inte orkat färga om. Fast den största förändringen är inte håret. Ringarna är borta. Huden på näsan och örsnibbarna är alldeles gropig.

– Eller du kanske hellre dricker te? säger Kim. Tyvärr har jag ingen mjölk.

– Kaffe blir bra.

Jag kliver ur mina nya Dr Martens och hänger av mig mammas gamla skinnkavaj. Om de bara kunde bli en del av mig, precis som

Kims nedtrampade kängor och lappade armérock är en del av henne.

De svarta gardinerna är fördragna. Jag skuffar undan ett täcke och sätter mig i den blommiga soffan. På glasbordet står en rad värmeljus och luktar främmande land. I en korg ligger säkert hundra kassetband och ett par sönderlästa engelska pocketböcker.

– Tar du socker? ropar Kim.

– Nej tack.

Jag gnider näsan mot tröjärmen. Kim kanske har fått nickelallergi, eller så var ringarna i vägen när hon skulle snyta sig. Hon ställer ner två udda muggar på bordet och går bort till stereon.

– Gillar du fortfarande Guns N' Roses?

– Självklart, säger jag. Men du får välja.

Kim vänder på kassetten som sitter i.

– Lou Reed och Velvet Underground är det enda jag kan lyssna på nuförtiden. Det enda som är mitt och inte påminner om Eddie.

En man börjar pratsjunga till ackompanjemanget av en skramlig gitarr. Jag vill undra en massa om Eddie. Kim säger bara att kompisar går vidare, precis som livet borde göra. Hon slänger ner täcket på golvet och sätter sig bredvid mig.

– Inte lönt att skaffa en säng. Persson verkar rätt utmattad i Thailand och det är snart min tur att resa.

Kim dricker kaffe lika lätt som om det var vatten. Jag tar en liten klunk. Det bränns på tungan.

– Den måste ha varit svår, säger jag. Din senaste förkylning. Var det därför du tog ut ringarna?

Kim drar upp ett tobakspaket ur jeansfickan.

– Jag blev trött på hela skiten. Förlåt att jag inte sa nåt när du ringde.

– Sa vadå? undrar jag.

Kim packar ihop en sträng tobak och rullar en cigarett.

– Det kändes så fel att sticka hål i folk.

Jag trycker muggen mot näsan. Värmen tränger in i porerna och gör huden ännu mer oljig. Fel att sticka hål? Kim jobbade extra i en

body art-studio. I London. Det kanske hände något hemskt, men det är ju inga privata delar jag vill pierca. Kim blåser ut rök genom näsborrarna.

– Jag fick bara lära mig att desinfektera nålarna, sopa golvet och laga te. Var fick du idén ifrån förresten?

– Josefin, säger jag. Alla gillar hennes pärla. Hon byter till och med färg för att matcha sina kläder.

Kim askar i ett nedbrunnet ljus.

– Varenda fjortis har en pärla i näsan eller en fjäril tatuerad på skuldran. Jag kan absolut inte tänka mig dig med piercing. Du var så annorlunda när du var liten. Jag hatade andra barn, men dig kunde man prata med.

På botten av min mugg ligger en klump med sump.

– Men jag ville inte bli som Josefin! säger jag. Tänkte skaffa en ring, ingen löjlig pärla.

Kim hoppar upp och byter sida på kassetten. Lou Reed låter led-sen fastän han sjunger om en perfekt dag.

– All right, Amanda. Fick just en annan idé.

Badrummet luktar frisersalong. Kims fingrar river upp mjällen i min hårbotten. Jag biter mig i läppen. Kim drar av sig plasthandskarna och slänger dem i badkaret.

– Hur länge har du hållit på att blondera dig?

– Sen i åttan, säger jag.

Kim lägger ett badlakan runt min axlar och leder mig tillbaka till soffan. Jag rättar till BH-banden.

– Tror du verkligen att jag passar i svart?

– So what? Hår växer ut, men hål växer inte alltid igen.

Kim fyller på i muggarna och slänger fram ett paket Ballerina-kex.

– Help yourself.

Hon skruvar av toppen på ett kex och doppar det i kaffet. Jag har redan syndat idag. En Delicatoboll på lunchen.

– Vad tänker du på? undrar Kim.

– Lappen på din dörr håller på att lossna.

– Jag vet.

Tjugo minuter. Färgen ska verka i tio till. Det svider i hårbotten. Mjällen skräpar som pärlsocker. Jag sopar av axlarna med handen. Tjugofem minuter. Det sista värmeljuset slocknar.

Kolsvart vatten rinner ner i avloppet. Mascaran rinner också. Det kommer att ta minst ett år att bli blond igen. Kim ökar trycket på strålen. Vattnet blir klarare. Hur ska jag kunna gå hem och hur ska jag kunna gå till skolan?

Dödens väntrum

Folk skyndar över torget mot sina bilar. Det är inte många som tar en paus vid fontänen i Dödens väntrum. I början av 80-talet blev Nässjös stadskärna utnämnd till Sveriges fulaste. Nu har bänkarna redan tagits in för vintern. Inte ens Jim Morrison vinglar runt med sin flaska. Dödens väntrum är dödare än dödast. Död är vad jag kommer vara när jag kommer hem. Vad tänkte jag på? En liten ring i näsan märks knappt. Men håret. Det ringlar över axlarna, svart som kavajskinnet. Mjällen kommer att synas jätteväl. Jag ställer mig på fontänkanten. I vattnet flyter bruna trasiga löv.

En svarthårig kille kommer ut från Jamaica med en pizzakartong. Det ser ut som Danny Demon från Street Angels. Han gläntar på munnen. Det glimmar. Det *är* Danny Demon med sin tungpiercing. Efter honom kommer en långsmal tjej med sallad och två Colaburkar. Danny öppnar kartonglocket. Vinden transporterar doften till mina näsborrar. Det ekar i magen. Danny hoppar in i en bil och den långsmala tjejen sätter sig vid ratten. Klockan på Stadshuset slår sju slag. Vad tänkte jag på? Jag borde ha gått direkt hem och övat på tyskan. *Dürch für gegen ohne um*. Om jag får alla rätt på provet kan ingen klaga på håret.

– Var har du varit? Du ser ut som djävulen själv.

Pappa stänger av teven och lägger ifrån sig sin pappersbunt. Flinten glänser under läslampan. Mamma kurar ihop sig under filten i andra änden av soffan.

– Lugna ner dig, Göran. Men inte är det vackert, Amanda.

– Ska du säga!

Mamma ser ut som en krullig Barbiedocka från 60-talet. En Barbiedocka med bilringar.

– Fast grannarna kanske tror att det är modernt, fortsätter hon. Vilken salong gick du till?

– Ingen. Det var Kim som hjälpte mig.

Pappa slår med fjärrkontrollen mot träningsoverallsbyxorna.

– Kim? Är det hon som har förstört dig?

Amanda som bebis stirrar på mig från ett inramat foto. Kinderna ser ut som tennisbollar. Mamma packar upp sig själv ur filten. Hon klampar bort till fönstret och spejar mot grannradhuset.

– Stackars Gunilla! Förstår inte varför Kim bor i den där knarkkvartern, när hon kunde bo med sin mamma.

Pappa lägger fjärrkontrollen på bordet.

– Hörde att hon skulle ta igen sina studier. Det är verkligen på tiden.

– Ni känner inte Kim! säger jag. Hon har bara mellanlandat i Nässjö. Sen ska hon ut och se världen. Och jag pratar om världen, inte Skåne eller Danmark!

Jag räcker ut tungan och går mot dörren.

– Det finns jordgubbskräm i kylan, säger pappa. Du kan behöva lite energi när du läser på till provet.

– Lagg av! Det är två veckor kvar.

– Arbete gör sömnen söt, fortsätter pappa. Du stänger väl av den där hårdrocken när du pluggar?

Amanda i hallspegeln stirrar på mig. En svart rand löper runt hårfästet. Vi har gymna första lektionen. Jag skulle kunna knyta en snusnäsduk runt huvudet, precis som Axl Rose. Han manifesterar vad Hjalmar Söderberg skrev. Om man inte kan bli älskad, kan man bli beundrad, i brist på det fruktad och i brist på allt annat föraktad.

Hål

Det går inget bra att skriva brev. Varken till mig själv eller andra. För att gå vidare måste jag skriva mig bort, bort från det förflutna. Varenda svek och varenda syrlig kommentar genom min uppväxt sköt hål i mig. Jag var en av dom typerna som saknade skottsäker väst.

*

Vi var tvungna att gå på led till simhallen. Josefin och Sandra gick hand i hand med sina killar. Jag gick med Erika. Fast hon släppte min hand så fort fröken inte tittade. Det duggregnade på mina gummistövlar. Alla andra tjejer hade svarta skor med blanka spännen.

Två och två

Dörren till omklädningsrummet står på glänt. Vaniljdoften är tyngre än den intorkade svettlukten. Om jag har tur har Josefin sprutat klart och gått ner i salen. Basketbollarna dunkar. Jag smyger in och hänger påsen på en krok. Otur. Två ryggar vända mot mig. Långt blont hår ligger slätt mot vitt tyg.

– Alexander ringde igår, säger Josefin. Det är bäst att du bjuder honom.

– Okej, säger Erika. Men han får inte ta med sig för många kompisar.

Jag knyter åt min snusnäsdud och skakar på håret.

– Är det någon här? undrar Josefin.

– Va? säger Erika. Vem?

De vänder sig om och stirrar med ögon runda som pingisbollar.

– Ta av den där skurtrasan så vi får se! säger Josefin.

Erika smackar med tuggummit.

– Det passar ju eftersom vi ska vara med esteterna.

Fnisset ekar i trappan. Gympa med esteterna? I vanliga fall är vi med någon av de andra samhällsklasserna. Men det kanske har blivit en ändring i schemat. Jag sliter av mig snusnäsduken och packar ner den i påsen. Mina grubblerier framför spegeln var patetiska. Axl Rose och Hjalmar Söderberg skulle skratta.

Den första person jag ser är Danny Demon. Han är inte ombytt. Fast man vet aldrig. Han kanske brukar gympa i tajta jeans och kedjor. Jag sjunker ner på golvet, mitt emellan humanisterna och esteterna.

– Har du bytt klass, Amanda? Jag kände inte igen dig.

Jennifer prickar av mig på klasslistan. Jag tittar på Danny Demons fötter. Han har ett hål på stortån. Hälften av esteterna sitter på avbytarbänken och skruvar på sina piercingar. Jennifer blåser i visselpipan.

– Uppvärmning två och två!

Erika krokas arm med Josefin. Brunettligan parar ihop sig med varandra. Carro och Frida. Charlotte och Sandra. Fast Sandra är blond. Om hon inte hade strulat med Alexander, hade hon fortfarande stretchat bredvid Josefin. Charlotte med tandställning brukade vara det udda talet.

Jennifer trycker på play. De råttfärgade kristna finner också varandra. Jag sitter kvar på golvet. Värma upp till Spice Girls. Fy fan. Jag sneglar på Erika. Hon har väntat på en ledig plats bredvid Josefin i flera år. Men jag tänker inte gratulera henne. På något vis är det skönt att vara ensam, vara fri. Inte vara hopparad med någon, bara för att vi råkar heta Sundström och Svensson. Tänk att få sitta på bänken med Danny Demon, istället för att hoppa runt som en padda eller skydda sig från bollar. Men jag vågar inte glömma mina gympakläder eller spela förkyld.

– Ska vi va, eller?

Jag rycker till. Marie med nattsvart hår och sidbena, som ser ut att vara mätt med linjal, ler mot mig. Ovanför läppen sitter en silverkula, näsvingen är prydd med tre ringar och i ögonbrynet har hon ett annat smycke. Armbanden glider fram och tillbaka över hennes tunna armar. Hon har säkert tjugo på varje.

– Vi kan väl ta det lite lugnt? säger hon.

Jag reser mig och torkar av händerna på Adidasbyxorna. Marie – längst ut på nedersta raden i skolkatalogen och mest piercad i hela ES1 – joggar bredvid mig, längs med de gula strecken på golvet. Kanske lika bra att jag inte skaffade någon piercing. Vem vill vara en härmapa? Josefin löper förbi med näsan i vädret. Pärlan glittrar lika elakt som hennes ögon. Erika flåsar några meter efter.

– Indianhopp! skriker Jennifer.

Marie lyfter inte det minsta på benen. Jag lyfter bara när Jennifer tittar. Annars kommer jag aldrig att få VG.

Josefin nynnade på Spice Girls i duschrummet: *Wannabe*. Hon och Alexander gör slut varje vecka, bara för att bli ihop igen på helgen. Jag knyter upp skorna och tar av dem. Strumporna lämnar svettmärken på golvet.

– Du kanske borde byta omklädningsrum också.

Erikas våta vattenmelonar är bara centimetrar från mitt ansikte. Det droppar i mitt knä. Hon drar åt handduken om höfterna.

– Jag har fest på fredag. Men jag tänker inte bjuda några esteter.

Jag vänder mig mot väggen och drar av T-shirten. Det är väl Josefin som har skrivit Erikas gästlista. Mitt namn finns med för att undvika problem och prat. Det har hänt förr att våra mammor träffats på stan.

När Josefin kommer ut ur duschrummet går jag in. Jag kan tvätta håret ikväll. Om jag blöter det nu kommer mjällan att lossna. Lite blask under armarna, sen är jag klar. I omklädningsrummet på andra sidan håller Marie på att knäppa sin BH. Hon har också A-kupa.

Har du varit full eller?

Nästa lektion är det klassråd. Eva-Britt delar ut pappersbuntar, som hon lägger uppochned på bänkarna.

– Alla här? Jag ser att vi har fått en nykomling i klassen.

Alla skrattar och skruvar på huvudena. Jag puttar håret bakom öronen och vänder på pappersbuntan. Eva-Britt harklar sig.

– Det är viktigt att ni svarar ärligt på frågorna. Det är inte varje dag som kommunen intresserar sig för ungdomarna.

UNDERSÖKNING OM ALKOHOL– OCH DROGVANOR

Sätt kryss efter det påstående som bäst stämmer in på dig

1. Hur ofta dricker du alkohol?

flera gånger i veckan__

en gång i veckan __

flera gånger i månaden__

en gång i månaden__

varannan månad__

en gång i halvåret eller mer sällan__

När min kusin tog studenten drack jag champagne och när mamma fyllde år smakade jag Martini. Jag sätter ett kryss bredvid varannan månad.

– Har du varit full eller?

Josefins armbåge snuddar min bänk. Jag rycker åt mig enkäten och vädrar bort vaniljen. En till armbåge invaderar min bänk. Erika tjugglar på sitt tuggummi.

– Glömde säga att Mackan bara köper ut till mig och Josefin. Men du kanske kan skaffa folköl på Q8? Dom brukar inte fråga leg.

3. Varför dricker du alkohol?

kompisarna gör det__

jag tycker om att bli berusad__

det smakar gott__

Fan vilken B enkät. Jag kryssar överallt. Det börjar med folköl och slutar med hembränt, som pappa brukar säga. Regnet bildar åar på fönsterrutan. På skolgården står en svart figur och suger på en cigarett. Det måste finnas en vilja i honom, en vilja att synas. Jag undrar om han grubblar lika mycket som jag. Det enda alla pratar om är fester, killar och kläder. Jag måste få diskutera livet, döden, miljöförstöring och mobbing. Eller tänk om jag kunde bli vuxen och bara fundera över när gräset behöver klippas nästa gång.

– Jag tänker inte bjuda några esteter, upprepar Erika. Speciellt inte Danny Demon.

Det är bara bra att han slipper se min första fylla, om jag nu hittar något att fylla mig med. Josefin skrapar med stolen.

– Vill hellre ha vodka. Det är så mycket kalorier i cider. Alexander vill inte klämma på fläsk.

– Visst, säger Erika.

Hon har dubbelt så stor rumpa som Josefin. Men det jämnar ut sig om man har en storebror som köper ut. Eva-Britt samlar in enkäterna. Vad är en fest hos Erika? Även om jag får tag på alkohol finns det ingen som skulle vilja klämma på mig.

Hål

Allting som tycktes och tänktes i min omgivning verkade hamna i mina hål. Men hålen gick inte att fylla, dom blev bara djupare.

*

Alla verkade ha så roligt på fritids. Kuddkrig och kurragömma med kull. Erika skrattade så att hon kissade på sig när killarna jagade henne.

Jag tyckte om att vara hos Gunilla. Om Kim var hemma. Speciellt när vi bakade kladdkaka och jag fick slicka skålen. Fast för det mesta var Kim på Pinnen. Pappa sa att bara trasiga ungdomar håller till på fritidsgårdar. Men Gunilla lagade hålet i Kims jeans.

Ask med lock som inte går att öppna

Rönnbärsträden lyser på långt håll. Gunillas trädgård ser ut som Eden, jämfört med vår tomma tomt. Jag hoppar av cykeln och gräver efter nyckeln. Äckliga ryggsäcken luktar spilld matsäck efter alla friluftsdagar.

– Vad fin du är i håret!

Gunilla vinkar med en kratta.

– Tack, säger jag. Det är Kim som har hjälpt mig.

– Du ser faktiskt äldre ut i svart.

Gunilla kommer fram till staketet och slänger sitt tjocka henna-hår över axeln. Hon är den enda jag känner som ser bättre ut utan smink. Jag hittar nyckeln i ytterfacket och låser upp garageporten. Gunilla viftar med krattan.

– Vad roligt att du har träffat Kim förresten. Verkade hon glad?

– Jag kände knappt igen henne utan alla ringar.

– Vi ses ju inte så ofta, fortsätter Gunilla. Hon stänger in sina känslor. Det är bättre att släppa dem fria.

Gunilla slår ut med armarna och tappar krattan.

– Låta dom flyga som fåglar!

Cykeln och jag går in i garaget. Gunilla står kvar och flaxar.

– Hälsa nästa gång du ser henne!

Mitt rum är som en ask med ett lock som inte går att öppna. Jag slänger mig på sängen med tyskaboken. Lapptäcket är skrynkligt och behöver tvättas. Äckliga chokladfläckar. *Dürch für gegen ohne um*. Mamma säger att det är bra att kunna språk. Sen hon började på Hotell Högland har hon haft tre tyska turister. Hon hoppas på att

Arnold Schwarzenegger ska ta in där en natt. Inte för att han är tysk, men för att han är känd. Helst av allt vill hon åka till Hollywood, men vi kommer aldrig längre än till Helsingborg på semestern. Jag smäller igen boken. Om bara en enda av tapeternas rosa stjärnor kunde falla. Då skulle jag önska. Vad skulle jag önska?

Jag kanar ner på mattan.

Alkohol.

Jag river mig i hårbotten. Flagorna faller. Om jag bara kunde slita bort tapeterna. I skrivbordslådan ligger en hel hög med planscher från OKEJ. Pappa har fobi mot kladdmärken. Men han har inte vågat säga något om mammas Elvis-plansch i sovrummet. Det är ett under att jag fick sätta upp almanackan. Tänk att jag fick den av Erika när jag fyllde elva. Hon gillade också Guns N' Roses, innan Josefina bestämde att de var ofräscha. Nu är jag det sista fanet på jorden. Axl Rose från oktober nittiotre stirrar på mig. Håret hänger i stripor under snusnäsduken och magen ramlar över cykelbyxorna med den amerikanska flaggan. Men han har blicken och han har rösten.

– Varför ligger du här?

Pappa kikar in. Jag lyfter från mattan och tar sats. På två sekunder baxar jag ut honom ur rummet. Jag smäller igen dörren och vrider om nyckeln. Hoppas han tittar på lappen jag satte upp igår. *Knock first or die*. Det knackar.

– Har du lärt dig läsa nu? undrar jag.

Det prasslar om pappas träningsoverallbyxor.

– Förlåt. Jag är inte så bra på engelska.

Pappa står kvar och prasslar i sina sunkkläder. Han klagar jämt över sin skoltid och läxorna han inte gjorde. Att han var tvungen att hjälpa farfar på det lokala postkontoret och var för trött för att läsa på kvällarna. Jag som har tiden, borde använda den. Men min blick vandrar tillbaka till Axl. Han håller hårt om mikrofonen. Jag andas in, andas ut och skriker.

– Bara för att du bossar över hela postterminalen, behöver du inte bete dig som en nazist när du kommer hem!

Pappa rycker i handtaget.

– Vad har hänt, Amanda? Det är väl inte Kim som satt grillen i huvudet på dig?

Jag låser upp och tränger mig förbi pappa.

– Måste ut en sväng.

En bandyboll kommer farande. Jag sträcker ut foten, men bollen studsar över och plumsar i en vattenpöl.

– Jävla svartrockare!

En flåsig snorunge far med klubban runt mina kängor. Jag skyn-dar vidare. *Svartrockare*. Kan man vara det om man lyssnar på Guns N' Roses? Jag har aldrig varit något annat än en tråkig och trygg person, som samlar på spännande människor. Men nu ska jag bli kompis med de spännande människorna, istället för att skriva hemliga brev till dem. Jag följer Trädgårdsgatan och stannar utanför Konsum. Ingen idé att försöka där. En gång frågade de leg på Gunnilla. Det rasslar om de lövlösa träden. Jag går och går tills jag kommer till en dörr.

Charter eller ensam jorden runt

– All right. Vad vill du göra den här gången? Klippa dig? Tatuera dig?

Kim lutar sig mot hatthyllan. Hon har på sig skjorta och ett par svarta håliga jeans. Jag gungar på tröskeln.

– Skulle hälsa från din mamma.

– Om du kom hela vägen för en hälsning, kan du lika gärna stanna på kaffe.

Kim stänger dörren bakom mig och stegar in i köket. Jag stampar av kängorna, hänger av mig kavajen och borstar av axlarna. För varje dag blir skorna mer slitna, men jag tänker inte låta stålhatorna komma i närheten av mammas skoputs.

Kaffet smakar starkt långt ner i magen. Kim slickar på en pappersremsa och meckar ihop en cigarett. Hon lyssnar på samma band som förra gången.

– Varför har du ingen teve? undrar jag.

Kim ser ut att vara på resa i Rökland. Lou Reeds röst tävlar med gitarren. Jag tittar på klockan. Snart är det för sent att gå till Konsum. Kim fimpas i en tom ölburk.

– Jag lyssnar hellre på musik eller läser en bok. Vad gör du på kvällarna då?

– Vi har himla mycket läxor just nu.

– Vad är det för linje du går nu igen?

– Program heter det, säger jag. Samhäll-humanist. Pappa tyckte att jag skulle välja en bred utbildning. Men det värsta är att jag hamnade i samma klass som Josefin.

– Umgås du fortfarande med Erika? undrar Kim.

– Ibland. Det var hon som ville att vi skulle lära oss spanska och franska. Studievägledaren sa att det var brist på språklärare.

– All right, säger Kim. Pappa tyckte och Erika ville. Vad vill du själv?

Jag fyller munnen med kaffe och väntar tills frågan försvinner i luften och det blir för sent att svara.

– Erika har fest på fredag, säger jag. Men jag har inget att dricka.

Bandet slutar snurra. Kim skuttar upp och byter sida.

– Jag har några folkisar i kylen. Om du sagt till lite tidigare, hade jag kunnat gå på Systemet. Men det är så mycket folk på stan i slutet av veckan.

– Är det lugnt om jag köper folkölen av dig då?

– Du kan få dom.

Kylskåpet öppnas och stängs. Jag ställer mig vid fönstret och kikar ut mellan gardinerna. Varannan gatlykta är trasig. Det är aldrig mycket folk på stan och det kan inte ha varit mycket mer liv när Kim var i min ålder. Hon hoppade av gymnasiet och stack till London när Håkan, hennes pappa dog. Fast det är inget som Kim vill bli frågad om. Hon drämmer ner ölen på fönsterbrädan.

– Tyvärr, bara två kvar.

Jag vrider på en av burkarna. Norrlands Guld 2,8 %. En till gatlykta slocknar.

– Kan du inte köpa mer imorgon då? undrar jag.

Kim lägger armen om mina axlar.

– Jag orkar inte med alla jävla frågor.

– Förlåt, viskar jag.

Kim drar åt sig armen.

– Jag menade inte dina frågor, Amanda. Det är mina gamla klasskompisar jag inte vill träffa.

– Varför då?

– Vi har inget gemensamt. Dom flesta åkte in på högskolan direkt efter gymnasiet. Men jag klandrar dom inte. Inte lätt att veta vart man ska ta vägen, när man suttit fängslad på en skolbänk i tolv år.

– Jag trodde att du pluggade i England.

Kim skakar på huvudet.

– Att gå på högskolan är som en charterresa. Att flytta till ett annat land och leta jobb och bostad är som att resa ensam jorden runt.

Jag vrider på den andra ölburken. Åbro 3,5 %. Om ett par år hade Kim kunnat vara färdigbildad journalist. Håkan skröt alltid om hennes skrivartalang.

Gatlyktan tänds igen. Kim sträcker på sin en och åttio-långa kropp.

– Varför måste man vara något? Folk klamrar sig fast vid sina titlar, som om det var livlinor. Ingen är lärare eller rockstjärna eller journalist. Vi är människor. Jag har fått den bästa utbildning man kan få, Amanda. Det är livet som är skolan.

– Men vad gör du nu?

Kim skruvar upp volymen och tar ett danssteg ut i rummet.

– Lever! Det borde du också göra. Gå på den där festen och visa dom lite rock n' roll!

Hål

Dom som fyller arton och blir grattade i tidningen har ett stort gemensamt intresse: Fest. Jag undrar vad som ryms i det ordet.

*

Det stod Maskerad på inbjudningskortet till Erikas 13-årskalas. Pappa lånade en clowndräkt från sin jobbkompis. Mamma sminkade mig med vattenfärger och knöt en kudde runt min mage. När jag kom dit var jag den enda som var utklädd. Förutom Josefin och Sandra. Dom var uppklädda till snygga tjejer med riktigt smink och högklackade skor.

Vi drack bål. Det fanns ingen varmkorv och ingen tårta. Jag åt för många ostbågar och spydde på min dräkt.

Utan push-up

Det bubblar i näsan. Ju mer jag håller i mig, ju större blir min mage. Jag måste dricka fort om jag ska känna något. Mackan lutar sig tillbaka i fåtöljen och rapar. På golvet står ett flak med päroncider. Han har druckit minst sju. Erika kommer in i rummet med sin tredje burk.

– Nu är jag klar. Vad tycker ni?

Klänningen veckar sig över magen och slutar mitt på de fläskiga låren. Hon ser ut som en glittrig, gravid fisk. Jag hatar henne för att hon också är en nolla, som behöver coola kompisar för att existera. Hon är fet och jag är ful, men hon kan banta. Jag skakar på min folköl.

– Snyggt, Erika.

Hon går bort till fåtöljen och kittlar Mackan under fötterna.

– Får jag låna din tändare?

Mackan rapar i Erikas ansikte.

– Visst, syrran.

Tändaren flyger över parketten. Erika böjer sig. Skinkorna väller ut på båda sidor om den vita stringen. Mackan himlar med ögonen och jag himlar tillbaka. Erika tänder doftljusen på bordet. Det kommer att kännas på lukten att de har haft fest. Fast jag skulle också ta risken, om mina föräldrar någonsin kunde gå ut eller åka bort. Mackan öppnar altandörren.

– Tänk om ingen kommer, säger Erika.

– Du skulle ha bjudit esteterna, säger jag.

Erika grimaserar. Jag tömmer min Norrlands Guld och vinglar bort till stereon. Mackan drar handen genom sin frisyrgelé.

– Tål du ingenting eller?

Jag fingrar på ett CD-fodral. Mackans blickar sticker i ryggen. Svårt att fatta att han är tjugo, precis som Kim. Jag kniper ihop skinkorna och drar in magen. Mackan flinar.

– Rage against the machine är bara för hårda brudar.

Pling, plong, pling, plong. Erika dukar fram en skål med chips.

– Sluta tönta dig, Mackan. Öppna dörren istället.

Josefin mannekängar över golvet i kort kjol med slits. Benen är bruna genom strumpbyxorna. Linnnet går upp till halsen, men har ett håll utskuret mellan bröstet. Jag knäpper min cardigan. Josefin räcker över ett glansigt paket till Erika.

– Men det är inte min födelsedag, säger hon. Du behövde inte ...

Josefin viftar med naglarna. De går i samma vinröda nyans som pärlan i näsan.

– Schysst att jag får sova här, säger hon. Mamma och pappa är trötta på att bli väckta mitt i natten.

Pling, plong, pling, plong. Mackan släpar sig mot ytterdörren. Erika får av presentpappret och packar upp en CD. Josefin tar den ifrån henne och trippar bort mot mig.

– Kan du sätta på den här, Amanda?

Josefin speglar sig i skivan innan hon lägger i den. Jag vill torka hennes spacklade ansikte med en skurtrasa.

Pling, plong, pling, plong. Inom några sekunder är vardagsrummet fullt av folk som kråmar sig till *La copa de la vida*. Alexander – Ricky Martin-kopian – smyger in handen under Josefins kjol. Jag knäpper upp min cardigan igen. En kille med grillig skjorta vevar med armen och skriker.

– Fan vilken kväll!

Han lägger armen om sina kompisar i ännu grilligare skjortor. Erika viskar i mitt öra.

– Karl, Anders och Peter från Natur. Vilka KAP! Jag är glad att Alexander tog med sina kompisar.

– Jag vill ha Danny Demon, viskar jag tillbaka.

Soffan är full av brunetter som har tagit för sig av cidern. De tar för sig av allting. Inte för att de är supersnygga. Men för att de följer alla

regler och befinner sig på rätt plats vid rätt tillfälle. Carro och Frida. Charlotte och Sandra. Vem är vem? Vem tar vem? Vem bryr sig? Jag hämtar min andra öl och går mot altanen.

Håret reser sig på armarna och fukten tränger igenom mina strumpor. Vid vinbärsbuskarna står två skuggfigurer och röker. Jag spetsar öronen. Erikas röst.

– Amanda skulle kunna vara snygg om hon ansträngde sig.

– Det är ju det jag försöker säga! Med den jeansbaken. Skulle också vilja komma i ett par 26:or.

Ölburken är kall i min hand. Det kommer att höras om jag öppnar. Josefins röst fortsätter.

– Men hon har inga andra former. Herregud, man kan ju inte ha en sån urringning utan push-up. Och håret skulle hon lika gärna kunna raka av!

– Hon har hela skallen full av mjäll, säger Erika.

– Nähä?

– Jo, har du inte sett hur hon borstar av sina axlar?

Mina strumpor sitter fast i träplankorna. Josefin och Erika går arm i arm mot huset. Jag öppnar min Åbro. Det pyser och skummar över mina händer.

– Men hej, Amanda! Har du kul?

Erika drar i sina fuskblonda testar och sneglar på Josefin, som slinker in genom dörren.

– Ska du inte med in och dansa? undrar Erika.

– Tänkte gå snart, mumlar jag.

– Festen har knappt börjat! Du kan få en cider om du vill.

Ölen är på väg upp genom strupen, men jag fortsätter hålla. Mina händer skakar. Erika skuffar undan mig.

– Sluta spela full, Amanda!

– Sluta spela Josefins lilla hjälpreda.

Men Erika hör inte. Dansgolvet har sugit henne till sig. Dansgolvet där blickar smeker och händer leker. Ingen ser när jag snubblar över skoberget i hallen. Någon har ritat på mina Dr Martens med spritpenna. Först liknar det blommor, men när jag håller upp foten under lampan ser jag vad det är.

Jag går ut i mörkret och lämnar dörren olåst.

Fel på öronen

Det lyser på tredje våningen. Om jag står här tillräckligt länge måste hon titta ut. Jag knäpper upp översta knappen i jeansen. Snart måste jag gå över till 27:or. Jag rycker i porten. Lampan tänds i trapphuset. En skäggig man i pyjamasbyxor hasar mot dörren och låser upp.

– Ville du nåt eller?

Genom tänderna hackar jag fram att jag känner Kim. Mannen öppnar porten på vid gavel.

– Aha. Du är också en sån där punkare eller hippie eller vad det heter. Om hon inte är hemma kan du komma in till mig.

Pappas förmaningar viskar i vinden. *Följ inte med några främmande män, hoppa aldrig in i bilar, gå inte ensam genom parken.* Men jag blir hellre antastad än att gå hem och kolla på fyrans sena nyheter. Dessutom blev jag kallad för punkare eller hippie! Mannen drar i sina pyjamasbyxor.

– Ska du in eller ska du stå kvar?

Jag kliver in i trapphusvärmern.

– Tur att Frasse hörde dig, säger Kim. Det är han som har fixat spriten.

På bordet står en plastdunk, en petflaska med päronsoda och ett tomt dricksglas. Jag makar undan täcket och slår mig ner i soffan. Kim klappar på stereon.

– All right. Vad vill du lyssna på?

– Guns N' Roses.

Kim öppnar garderoben och lyfter ut en kartong med CD-skivor. Hon väljer skivan med de korsfästa döds skallarna. *Appetite for de-*

struction. Kims ögon är grumliga.

– Jag har inte lyssnat på Guns sen jag gick i gymnasiet. Var det ingen rock n' roll på festen eller?

Jag snörvlar till, drar in magen och knäpper jeansen.

– Amanda, du gråter ju! Vänta så ska jag fixa en grogg.

Kim skruvar av locket på dunken, fyller en tredjedel av dricksglas-
set och toppar upp med päronsoda. Jag rynkar på näsan. Det luktar
rengöringsmedel.

– Ingen fara, säger Kim. Frasse har bra grejer.

Jag gnuggar mig under ögonen och tar en stor klunk. Det blir
varmt och stickigt i halsen. Godare än öl. Kim blandar en grogg till
sig själv i en mugg.

– Vad hände egentligen på festen?

Jag klunkar och sväljer.

– Allt jag gör blir fel. I fortsättningen ska jag bara ha på mig
polotröjor.

– Vad pratar du om? Sa någon att du hade ful tröja?

Kim rycker i min cardigan.

– Ljusblått är väl inte din färg. Men linnen under är snyggt.

Jag gnider mig i ögat.

– Josefin sa att jag inte kunde ha urringning. Och det är sant!
Enda fördelen är att ingen vill våldta mig.

Kim hämtar en bit toapapper och jag snyter mig så tyst jag kan.
Kim rullar en cigg. Rökringarna stiger mot taket.

– Det är inget fel på dina bröst, Amanda. Men du måste göra
något åt dina öron.

Jag känner på mina örsnibbar. De står inte ut särskilt mycket.
Kim sänker volymen på stereon.

– Du måste sluta lyssna på all skit! Det kunde ha varit värre,
Amanda. Tänk om någon verkligen hade tafsat på dig!

Mina bröst har väntat på händer i flera år. Jag täcker ansiktet i
toapapper.

– Det enda dom vill tafsa på är mina kängor!

Kim går ut i hallen och kommer tillbaka med mina Dr Martens. Hon
tittar ner i golvet, men hennes skrattgropar syns.

– Det är dom fulaste kukar jag nånsin har sett! Han som gjorde
det, har säkert världens minsta och är oskuld.

Jag är inte säker på om jag faller skratt- eller gråttårar. En dimma
har lagt sig framför mina ögon. Det luktar spritpenna.

– Titta Amanda! Nu ser det ut som ...

Mina öron orkar inte lyssna på Kim. Hon blöter sitt finger och
gnuggar bort mascaran från min kind. Hon har två pekfingrar.

– Du skulle vara snyggare om du inte sminkade dig som en pan-
da. Prova att dra ut kajalen åt sidorna nästa gång.

Jag kan inte protestera för munnen är full. Det blir godare för
varje glas. Jag lutar mig över bordet. Kims röst är långt borta, men
musiken kommer närmare. Skivan har börjat om igen och Axl väl-
komnar mig till jungeln. Jag greppar tag i glaset. Bordskivan är
sned och mattan är bucklig. Musiken blir högre och högre och snart
kommer jag att explodera. Jag sätter handen för munnen och krav-
lar mot toan.

Spyan landar i urringningen och rinner mellan bröstet. Jag kan
inte röra mig. Mer är på väg. Minst fem meter till toastolen. Jag
hasar över golvet och får upp locket.

– All right. Fortsätt du.

Kim håller upp mitt hår. Det sprutar ur ögonen och näsan och
munnen. Kim spolar. Men det kommer mera. Det röda blir gult, blir
vitt, blir ingenting.

Hur mycket vatten jag än dricker försvinner inte smaken i mun-
nen. En blandning av blod och kolsyra. Jag kniper ihop ögonen. Om
jag sitter här tillräckligt länge kanske jag blir ett med det nerspydda
golvet.

– Oroa dig inte, Amanda. Jag städar imorgon. Vill du låna en
tröja?

Kim släpar ut mig ur badrummet. Jag sätter mig på golvet bred-
vid soffan. Kim öppnar garderoben.

– Här! Lika bra att du lånar byxor också.

Jag krånglar av mig kräkläderna. Kim knölar ner dem i en plast-
påse. Mamma och pappa kommer att känna att jag luktar. Huvudet
är så tungt, så tungt. Kim förvandlar soffan till en säng. Om jag vilar
en stund kan jag gå hem.

Jag kommer hem i tid till frukosten. Apelsinjuicen smakar surt. Pappa bläddrar i sina jobbpapper och mamma i Se&Hör. Men ingen av dem läser. Jag tar en tugga av min macka. Mätt. Jag vill inte spräcka Kims stuprörsjeans. Den enda komplimang jag nånsin har fått är för min smalhet. Och den vill jag behålla. Mamma slår ihop tidningen.

– Vad är det där för T-shirt? Rosorna är fina, men jag tycker inte om pistolerna.

– Fick låna den av Kim, säger jag. Spillde läsk på mitt linne.

Pappa tar av sig läsglasögonen.

– Är du säker på att det inte var något annat du spillde? Jag tycker allt att det luktar.

Jag reser mig och skjuter in stolen. Lite för hårt. Pappa smäller pappersbunten i bordet.

– Du förstår väl att vi blev oroliga när Kim ringde vid halv två. Man somnar väl inte så där bara.

Mamma tittar på pappa.

– Hon hade ju vart uppe sent kvällen innan också och läst till provet. Det viktigaste är att hon hänger med i skolan, eller hur?

Pappa muttrar.

– Om du inte hade envisats med att vi skulle dricka Martini hade jag hämtat henne.

Efter duschen har jag ingen lust att ta på mig. Vill stanna i berusningen, i det andra tillståndet ett tag till. Kräkkläderna snurrar i tvättmaskinen. Jag plockar upp T-shirten med Guns N' Roses från golvet. Den luktar gammal garderob och är mer grå än svart. Hopas att Kim inte kommer att sakna den. Hon gjorde ett bra jobb med mina kängor. Snopporna har förvandlats till dödsfallar.

Hål

Dom längsta timmarna är håltimmarna. Jag tror att schemaläggaren skapar hål för att ge eleverna praktisk kunskap i att vara sociala.

*

Dom snygga ville ofta vara med mig när vi grupperbetade. Jag gjorde allt jobb och dom tog åt sig äran. Men jag fick aldrig vara med i deras gäng på rasterna. Det hjälpte inte att jag tittade på Beverly Hills och pluggade in alla karaktärer och kärleksaffärer.

Ifall jag såg någon av dom snygga på stan, sa de inte ens hej. Mamma undrade varför jag gick bakom, istället för bredvid henne.

Hörnor

– Vart tog du vägen i fredags?

Josefins röst är rakbladsskarp.

– Halva estetklassen dök upp, säger Erika. Någon hade glömt att låsa dörren.

Hon är mörk under ögonen och har en finne på hakan. Jag sticker in huvudet i mitt skåp och tar ut tyskaböckerna. Kanske missade jag något trots allt. Erika tjugglar vidare. Hon verkar ha tryckt in ett helt tuggummipaket i käftan.

– Som tur var gick inget sönder, men det fattas skivor och någon hittade vin i källaren.

– Vilka var det som kom? undrar jag.

Josefin rycker i min T-shirt och sneglar på mina kängor.

– Någon speciell du tänkte på? Fattar inte vad du ser hos dom där otvättade rockkillarna.

Erika snurrar tuggummit runt fingret och tittar på Josefin.

– Men dom gillar dig. Jag trodde att Alexander skulle slå ihjäl Danny.

Jag smäller igen skåpet och går ut i Inas café.

I'm a big, big girl in a big, big world. Musiken suger. Men från och med nu ska jag sluta att gömma mig i biblioteket på håltimmarna. Jag köper en kaffe. Det finns fyra läger. Rockhörnan, Blatthörnan, Snygghörnan och Jesushörnan. I mitten sitter Carro och Frida, Charlotte och Sandra. Jag vet att jag får sitta med dem, men det skulle vara för lätt. Jag parkerar mig vid bordet närmast rockhörnan.

Det är meningen att jag ska bilda meningar med prepositionerna

som vi har i läxa. Men Erikas röst retar mina öron. *Vissa bara stack, det tog hela helgen att städa.* Även om ytterdörren varit låst, hade de lätt kunnat ta sig in altanvägen. Tänk om Danny tafsade på Josefin. Jag tittar bort mot disken. Delicatokakorna ligger på rad. Chokladbollar, dammsugare och mazariner. Marie köper en kaffe av Ina och går mot rockhörnan. Hon har på sig svart linne, svart kjol, nätstrumpor och Conversekor. Ingen av de andra esteterna är så svart. Speciellt inte runt ögonen. Hon säger något till en tjej med hundhalsband. Men hon sätter sig inte. Hon fortsätter och stannar rakt framför mig!

– Visste inte att du lyssnade på Guns N' Roses.

– Det är inte min T-shirt.

– Dom är ju asbra. Får jag slå mig ner?

Marie drar ut en stol och lutar sig över bordet. Armbanden dansar.

– Vilka låtar gillar du då?

Jag slår ihop tyskan.

– Sweet child o'mine och Paradise City.

– MTV-låtarna, säger Marie. Har du några skivor?

– Alla, säger jag. Har gillat Guns sen jag var elva. Fast nu är dom helt döda.

– Så fan heller!

En till stol dras ut. Där sitter han livs levande. Danny Demon. Han luktar läder och rök. Jag måste säga något, men vad? *Durch für gegen ohne um.* Danny skakar på huvudet som om han diggar till en låt.

– Har gillat Ramones sen jag var tio, säger Marie. Och jag har alla skivor plus liveplattor och soloalbum.

Danny rullar med tungan. Staven glimmar.

– All gammal punk är schysst, säger han. Fast det behövs lite ny rock á la Backyard Babies. Inte mespop som syrran lilar.

Jag trycker pennan mot kollegieblocket. Spetsen går av. Dannys lugg hänger över ögonen. Jag sprätter iväg blyertsspetsen med nageln.

– Du är väl också med i ett band.

– Yeah, säger Danny. Vi har ett gig på Pinnen om ett par veckor.

Josefin trippar förbi med en Cola light och Erika struttar två steg efter. De sätter sig i sin hörna med snobbarna från de andra sam-

hällsklasserna. Danny ser kräksugen ut.

– Discofitta, säger han. Hennes jävla pojkvän trodde att jag stötte på henne.

– Antar att jag inte missade något, säger Marie. Jag gick på en riktig fest med mina kusiner i Stockholm.

Hon plockar upp min penna och ber att få låna papper. Jag river ut en kollegieblocksida. Marie tecknar två fantasifigurer med djävulshorn.

– Vilka är det? undrar jag.

– Mamma och pappa. Dom kommer att brinna i helvetet.

Hon knycklar ihop pappret och siktar på papperskorgen.

– Vad har dom gjort? säger jag.

Rubriker från tidningen flimrar förbi. *Alkoholister. Incest. Soci-*
albidrag. Men Marie säger inget mer, inte ens med pennan.

Danny slänger fram ett paket Marlboro och reser sig. Marie ställer sig också upp. Hon når knappt till Dannys bröst. Jag når nog till hans stav. Fast han föredrar säkert tjejer med blankt hår. Jag ser ut som en trasselsudd jämfört med Marie. Hon skramlar med armen.

– Vems är T-shirten förresten? Den måste ha varit med om en hel del.

– Fick låna den av en kompis. Hon såg Guns i Stockholm nitiotre.

– Det gjorde min syrra också. Vem är din kompis?

– Kim heter hon, säger jag. Kim Falk.

Marie kliar sig på låret.

– Hon är ju ascool! Sög av Marilyn Manson har jag hört.

Jag slår upp tyskan igen och stirrar på raden med prepositioner. Min Kim? Varför får aldrig jag veta något? Hur känner Marie henne?

– Hon var kompis med Karin. Min syrra alltså. Du måste hälsa.

Marie följer efter Danny och ciggpaketet mot dörren. Jag vrider på huvudet. Små, vita flagor ligger på min axel. Det skrattas ifrån alla hörn. Till och med skolprästen skrattar. Och invandrarna skrattar, fast på serbokroatiska. Alla kan se att rockmänniskorna är för mycket för mig. Om jag ska få plats i deras hörna måste jag utvidga min skivsamling.

Snopp i munnen

– Tack för lånet.

Jag dumpar påsen med T-shirten i hallen. Kim tar en titt och backar ut i köket.

– Behåll den, säger hon. Byxorna också.

– Är det säkert?

Jag sparkar av kängorna och följer efter Kim. Det finns knappt plats för två personer. På spisen bubblar en kastrull med vatten. Kim släpper ner en bunt spaghetti.

– Vad var det för skivor du ville låna?

– Ramones och Backyard Babies, säger jag. Varför häller du olja i vattnet?

– För att det inte ska koka över och klibba ihop sig.

– Men det blir ju en massa extra fett.

Kim tittar på mig på samma sätt som pappa brukar göra.

– Oroa dig inte. Om du var fet skulle du aldrig komma i mina stuprörsjeans. Dom var för små redan när jag köpte dom.

Spaghettimaskarna simmar omkring i det heta vattnet. Nästan alla Kims byxor är korta i benen. Hon rör i grytan med en träslöv.

– Kan du ta fram två djupa tallrikar?

Skåpen är tomma. Jag drar loss två tallrikar ur berget på diskbänken. Kim rullar en cigg med ena handen och rör i grytan med den andra. Hon som inte har några läxor borde väl ha tid att diska. Jag skrubbar tallrikarna med diskborsten. Fast vad gör hon egentligen? Tänk om Marie har rätt. Hon kanske är en kändishora. Men jag kan ju inte bara fråga. Kim fimpar i en igengrodd kaffemugg.

– All right. Ta fram ketchupen också.

Förutom den uppochnedvända ketchupflaskan och ett tetrapack med yoghurt finns det ingen mat i kylen. Bara dunken. Samma gamla Lou Reed-kassett snurrar.

– Tänk att dom spelade den låten på radio! säger Kim. Det bevisar bara att folk inte lyssnar på texterna.

– Men det är väl inget farligt med Walk on the wild side? säger jag.

Kim portionerar ut pastan på tallrikarna och lirkar loss två skedar ur diskstället.

– Han sjunger *giving head*, Amanda.

Jag sprutar en klick ketchup på kanten av tallriken. Kim tar över och pruttar ut en enorm klump över sin portion. Det svider på mina läppar. Kim rapar. Hon har haft en snopp i munnen. Min spaghetti är på väg att åka upp igen.

– Var det inte gott? undrar Kim.

Jag blir varm om kinderna.

– Det var inte det jag tänkte på.

– Vad tänkte du på då?

– På Marilyn Manson.

Jag kan inte äta mer. Kim puffar upp kuddarna bakom sin rygg och lutar sig tillbaka med tallriken i knäet.

– All right. Ville du låna fler skivor?

– Jag hörde att ni hade träffats.

Kim suger i sig den sista spaghettimasken.

– Det var bara trummisen jag träffade. På en festival i England.

Jag intervjuade honom för mitt fanzine.

– Hände det inget mer?

Kim torkar av munnen med baksidan av handen.

– Han var som vilken kille som helst. Varför undrar du förresten?

Jag mummelundrar ifall hon var tvungen att betala för att göra intervjun. Kim smäller tallriken i bordet.

– Fucking hell! Det var inte därför jag låg med honom.

Jag känner hur jag blir lika röd som ketchupen.

– Men varför gjorde du det då?

– Jag var jävligt full och jävligt kåt. Okej?

– Marie kanske hade fel, piper jag. Hon hälsar.

– Vem Marie?

– Du känner visst hennes syrra, Karin.

Golvet syns inte. Kim har spridit ut alla sina fanzine. Både det som hon gjorde i England med sin kompis Eddie och det som hon gjorde i gymnasiet med sin kompis Jonte. Hon är nog med att betona kompis före namnen. Kim sorterar tidningarna i två olika högar.

– Fy fan vad den här stan är liten! Jontes och mitt zine var mer som en skvallertidning. Karin och jag brukade gå ut i Jönköping för att slippa allt snack.

Jag plockar upp ett nummer av Fylleflum. En kille med avlångt ansikte och glasögon sitter på en tomback och halsar öl.

– Var du aldrig ihop med Jonte? undrar jag.

Kim skrattar och skakar på huvudet. Det engelska zinet heter Anarchists Against Beauty. Jag bläddrar bak till redaktionsrutan. Kim slickar en kille i örat. Jag undrar om hon har gjort *giving head* på honom också. Han har en hårtofs på huvudet och en hårtofs på hakan.

– Var du ihop med honom då?

Kim sträcker sig efter tobaken.

– Jag har inte tid med pojkvänner.

Rummet är rökigt och bandet snurrar på tomgång. Kim stoppar, byter sida och spolrar tillbaka. Konstigt att det inte går av. Jag tittar på klockan. Visarna springer när jag är här. Fanzinen ligger i två prydliga högar vid elementet. Jag tittar på klockan igen.

– Måste hem och plugga.

Kim dukar av bordet och går in i köket.

– Ska du inte ha en grogg innan du går?

Det var så skönt när det snurrade och alla tankar försvann. Jag minns att jag pratade en massa, men inte vad jag pratade om. Det finns fler saker jag behöver prata om. Varför man vill låta sina föräldrar brinna i helvetet till exempel. Om inte mamma och pappa hade så bra luktsinne skulle jag ha tackat ja till groggen.

Jag krånglar ner fötterna i kängorna. Döds kallarna blänger och spaghettmaskarna kravlar omkring i magen. I påsen ligger Kims kläder och Kims skivor. Det känns som att gå hem med stöldgods. Kim fixar en drink till sig själv.

– Vill du hänga med till Jönköping på fredag? Några band spelar på Eldslandet.

Jönköping och Eldslandet. Det låter lika exotiskt som Sydamerika. Men mamma och pappa kommer aldrig att släppa iväg mig på två konserter. Street Angels spelar snart på Pinnen. Jag tittar ner på mina stålhättor.

– Skulle vara skitkul, men jag har inga bra kläder.

Kim ställer ifrån sig drinken.

– Jag gillar din kavaj och du kan få låna mitt nitbälte. Det passar jättebra till stuprörsjeansen.

230 km till Stockholm, 269 km till Malmö

Vid halv sju ska vi mötas på plattformen där tågen till Jönköping går. Jag tittar in i min garderob. Två par ljusblåa Crockerjeans, ett antal cardigans i mesiga färger, tröjor med trekvartsärmar, V-ringade linnen. Kläder som inte längre passar, som aldrig har passat. Jag hänger ut skjortan som jag hade på Håkans begravning. Ett svart skal mot den vita garderobsdörren. Den har blivit kort i armarna, men är fortfarande lika plufsig över bysten. Jag sätter på Guns N' Roses och går in i badrummet.

Ljuset är vitt. Jag drar ut kajalen en bit från ögat. *Jet black*. Fast håret ser inte lika svart ut längre. Mjällschampots fel. Det osar fett från köket.

– Ska du inte ta med dig ett par mackor? ropar pappa.

– Nej, har jag ju sagt!

– Vad är det för nåt ni ska på? Man kanske kan köpa korv.

– Jag äter inte nermalda grisögon.

Jag går tillbaka till rummet, skruvar upp volymen och ställer mig framför hallspegeln. *You're a very sexy girl and you're very hard to please*. Amanda blinkar åt mig. Stuprörsjeansen sitter som limmade på hennes ben. Det kommer inte att synas om hon knäpper upp översta knappen. Amanda snurrar runt. Nitbältet blänker runt höfterna.

– Vill du ha den första plättan? ropar pappa.

Jag delar pannkakan i små fyrkantiga bitar. Pappa sätter sig mitt emot.

– Värst vad du var svart. Vad är det där för lakritsremmar?

Jag skakar på armen. Trodde aldrig att krafset från marknaden